

LISA JACKSON

**SMRTELNÝ
HŘÍCH**

LISA JACKSON

**SMRTELNÝ
HŘÍCH**

2012

Copyright © 2006 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2012 by Jakub Volný
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SHIVER, vydaného nakladatelstvím
Kensington Publishing Corp., New York 2007,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2012

ISBN 978-80-7303-746-8

*Jackovi a Betty Pedersonovým,
úžasným rodičům, skvělým přátelům
a lidem, kteří věřili, že dokážu cokoliv.*

Díky, mami a tati!

PODĚKOVÁNÍ

Za vydání tohoto románu vděčím spoustě lidí, z nichž každý sehrál velmi důležitou roli. Chtěla bych poděkovat svému editorovi Johnu Scognamiglioovi za jeho porozumění, vizi, podporu a trpělivost. Na téhle knize odvedl skutečně spoustu tvrdé práce. Stejnou měrou se na vzniku knihy podílela i moje sestra, Nancy Bushová, která mě povzbuzovala a stala se mým osobním editorem. Zároveň mi s mimořádnou efektivitou pomohla vyřešit osobní problémy, aniž by na chvíli ztratila svůj klid. Díky, Nan.

Musím také poděkovat své úžasné agentce Robin Rueové a všem v Kensington Books, zejména pak Laurie Parkinové, která na téhle knize také odvedla spoustu práce.

Chtěla bych také uvést jména lidí, kteří mi tolik pomohli: Ken Bush, Kelly Bushová, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harringtonová, Danielle Katcherová, Marilyn Katcherová, Ken Melum, Roz Noonanová, Kathy Okanová, Samantha Sentistevanová, Mike Sidel a Larry Sparks.

Pokud jsem na někoho zapomněla, hluboce se mu omlouvám. Všichni jste byli skvělí.

POZNÁMKA AUTORKY

Pro potřeby příběhu jsem poupravila pár pravidel policejního postupu a vytvořila jsem si své vlastní fiktivní policejní oddělení.

Tento román jsem napsala před hurikánem Katrina, tedy předtím, než nádherné město New Orleans a přilehlý záliv poničila bouře. Doufám, že se mi podařilo zachytit tu jedinečnou esenci New Orleans, jaký býval, a jaký zase bude.

PROLOG

PŘED DVACETI LETY NEMOCNICE PANNY MARIE NEW ORLEANS, LOUISIANA

Cítila jeho dech.

Horký.

Svůdný.

Eroticky přitažlivý a zlý zároveň.

Z jeho přítomnosti jí vstávaly vlasy v zátylku, naskakovala jí husí kůže, kolem páteře ji chladil pot.

Srdce jí zběsile bušilo, nemohla se ani pohnout. Stála v temném stínu a pohledem prohledávala každý kout svého pokoje. Otevřeným oknem k ní doléhalo skřehotání žab z přilehlých bažin a hrčení vlaku na vzdálených kolejích.

Ale teď a tady s ní byl on.

Běž pryč, chtěla říci, na poslední chvíli si to však rozmyslela. Bláhově doufala, že si jí nevšimne, jak stojí u okna. Venkovní bezpečnostní lampy šířily po okolí nemocnice bledé namodralé světlo. Pozdě si uvědomila, že se v té tajuplné záři rýsuje silueta její postavy oděná jen do obyčejné noční košile.

Jistěže ji viděl. Jistěže ji v temnotě najde.

Vždycky ji našel.

Vyschlo jí v krku. Ustoupila a opřela se o rám okna. Co když si jeho přítomnost jen představuje? Možná ty dveře vůbec neslyšela zavrzat. Třeba se jen příliš prudce probudila z léky navozeného spánku. Nakonec nebylo ještě tak pozdě. Teprve osm večer.

Možná je na tomhle pokoji ve třetím patře v bezpečí. Na *svém* pokoji.

Možná.

Natáhla se po vypínači lampičky na nočním stolku, když vtom zaslechla, jak se o dřevěnou podlahu slabě otřela kůže.

Hrdlo se jí stáhlo němým výkřikem.

Když její oči uvykly na šero, sklouzl jí pohled k posteli, na které ležela jako důkaz jejího trhaného spánku notně zmuchlaná pokrývka. Na toaletním stolku stála lampička a dvojitý rámeček s fotografiemi zachycujícími její dvě dcery. U protější stěny místnosti se tyčil krb. Rozeznala jeho krásné obložení, studený rošt i vybledlý čtverec nad římsou, kde kdysi visívalo zrcadlo.

Ale kde se ukrývá? Zadívala se na vysoká okna. Za nimi byla horká a dusná říjnová noc. Ve skleněných tabulkách viděla svůj slabý odraz: drobnou křehkou postavu, zlatavé oči, vystouplé lícní kosti i lesklé, kaštanově hnědé vlasy, které si odhrnula z tváře. A za sebou... Pohnul se za ní stín?

Nebo se to odehrálo jen v jejích představách?

V tom tkvěl největší problém. Občas se ukryl.

Ale vždycky byl někde poblíž. Vždycky. *Cítila ho.* Cítila jeho měkké odhodlané kroky na chodbě, cítila i jeho vůni, směs mužského pižma a potu, koutkem oka tu a tam zachytila jeho rychlý stín.

Nemohla mu uniknout. Nikdy. Ani uprostřed noci ne. Tak rád ji překvapoval. Plížil se za ní, když seděla u stolu, skláněl se k ní, když klečela u postele. Pořád byl připraven přitisknout jí zezadu rty ke krku, obejmout ji a pohladit jí nadra, dráždit ji, i když ho odmítala, přitisknout si ji těsně k tělu, až proti zádům cítila jeho erekci. Nebyla před ním v bezpečí, ani když se myla pod sprchou, ani když spala pod přikrývkou na své malé posteli.

Taková ironie, že ji umístili zrovna sem... Prý kvůli jejímu vlastnímu bezpečí.

„Běž pryč,“ zašeptala. V hlavě jí dunělo, mozkiem se jí zmatečně potulovaly nesouvislé myšlenky. „Nech mě být!“

Zamrkala a pokusila se zaostřit.

Kde jen může být?

Nervózně se zadívala na jediné místo, kam se mohl schovat. Na skříň. Olízla si rty. Dřevěné veřeje byly pootevřené... Jen trochu, ale dost na to, aby ji někdo mohl škvírou pozorovat.

V úzkém pásku temnoty mezi dveřmi skříně se cosi lesklo. Odraz světla... Oči?

Dobrý Bože!

Co když je uvnitř a čeká?

Po těle jí naskočila husí kůže. Nejspíš by měla někoho zavolat. Ale i kdyby to udělala, stejně by ji jen nadopovali prášky... Nebo něco ještě horšího. *Přestaň, Faith. Nebuď paranoidní!* Lesklé oči ji ze skříně ale nadále pozorovaly. Cítila je. Přeložila si jednu ruku přes břicho a druhou přes ni. Pak zaryla nehty do kůže na lokti.

Škráb, škráb, škráb.

Třeba je to všechno jenom zlý sen. Noční můra. Copak jí přesně tohle šeptem neříkaly jeptišky, když ji konejšivě poklepávaly po ruce a shlížely na ni soucitnými a nevěřícíma očima? Jenom zlý sen. Ano! Zlá a strašlivá noční můra, ale nic víc. Dokonce i zdravotní sestra s jeptíškami souhlasila. I ona jí vysvětlila, že to, co viděla, se ve skutečnosti odehrálo jen v její mysli. A doktor, chladný nezaujatý muž, který se na židli vedle lůžka vždycky tvářil jako kamenná opice, s ní mluvil jako s malým hloupým děckem.

„Ale kdepak, Faith, nikdo vás nepronásleduje,“ řekl jí s blahosklonným úsměvem na rtech. „Nikdo vás nesleduje. Vy to víte, jste jenom... jenom trochu zmatená. Tady jste přece v bezpečí. Tohle je teď váš domov, nezapomeňte.“

Do očí se jí draly slzy, loket si škrábala ještě silněji. Krátké nehty jí klouzaly po hladké kůži a zanechávaly za sebou bolestivé šmouhy. Domov? Tohle strašlivé místo? Zavřela oči a chytla se čela postele, aby opět nabyla rovnováhu.

Opravdu je tak nemocná, jak jí tvrdí? Opravdu vidá lidi, které vidět nemůže? Přesně tohle jí říkali. Znovu a znovu, opakovali jí to pořád dokola, dokud sama nezačala pochybovat, co je skutečnost a co už ne. Třeba to všechno bylo jen spiknutí proti ní. Třeba měla uvěřit, že je opravdu bláznivá, jak se jí všichni pokoušeli namluvit.

Zaslechla krok. Okamžitě otevřela oči a vzhlédla.

Hrůzou se jí zjezily chloupky na pažích.

Dveře skříně se lehce pootevřely a Faith se roztrásla.

„Dobrý Bože.“ Celá rozechvělá ustoupila o krok dozadu. Ne-spouštěla oči ze skříně, nehty se škrábala do lokte jako smyslů zbavená. Dveře se pomalu a se zavráním otevřely. „Běž pryč!“ zašeptala. Žaludek jí jako železná pěst sevřela čirá hrůza.

Zbraň! Potřebuješ zbraň!

Plná úzkosti se rozhlédla po pokoji, kde stála postel přišroubovaná k podlaze.

Nůž na dopisy! Rychle!

Vykročila ke stolu, v tu chvíli si ale uvědomila, že jí sestra Madeline nůž na dopisy vzala.

Lampička na nočním stolku!

I ta ale byla přišroubovaná.

Zmáčkla vypínač.

Cvak.

Nic. Zběsile mačkala vypínač pořád znovu a znovu.

Cvak! Cvak! Cvak! Cvak!

Pak vzhledla a konečně ho uviděla. Proti bílým dveřím vedoucím na chodbu se rýsovala postava vysokého muže. Byla příliš velká tma na to, aby rozeznala jeho rysy, moc dobře ale věděla, že je jeho tvář sešklebená do škodolibého úsměvu a že mu oči zlověstně jiskří.

Byl to ďábel v lidském těle. A ona před ním nemohla utéct. Nikdy se jí to nepovedlo.

„Prosím, ne,“ prosila ho. Vlastní hlas jí v uších zněl hloupě a slabě. Na podlamujících se nohách opět o krok ustoupila.

„Prosím, ne co?“

Nedotýkej se mě... Nehlad mě po těle těmi svými prsty... Neříkej mi, jak jsem krásná... Nelíbej mě...

„Ihned odejdi,“ zašeptala. Dobré nebe, copak v pokoji nemá nic, co by mohla použít jako zbraň? Nic, čím by ho mohla zastavit?

„Ihned odejdi, nebo co?“

„Nebo budu křičet. Přivolám ostrahu!“

„Ostrahu,“ zopakoval hlubokým, posměšným, téměř hypnotizujícím hlasem. „Tady?“ Mlaskl, jako by chtěl napomenout neposlušné dítě. „To už jsi přece zkoušela.“

Věděla, že nemá cenu se bránit. Bude mu muset podlehnout.

Jako vždycky.

„Věřila ti ostraha posledně?“

Jistěže ne. Proč by jí také měl někdo věřit? Ti dva vyhublí, podobaní kluci se ani neobtěžovali skrývat, že ji považují za šílenice. Dokonce to říkali, použili jen vznešenější slova, například *zmatená... paranoidní... schizofrenická...*

Mluvili vlastně? Možná ani ne. Možná se na ni jen dívali lítostivými, byť lačnými pohledy. Neřekl jí snad jeden z nich, že je sexy? A ten druhý... Nechytil ji za zadek? Nebo... Nebo se to všechno odehrálo v nějakém dalším ošklivém snu?

Škráb, škráb, škráb. Ucítila, jak jí nehty pronikly kůží.

Zaplavil ji pocit ponížení. Znovu ustoupila, pryč od svého trýznitele. Za to, co se jí děje, si může sama. Určitě nějak zhřešila a teď se jí to vrací. To ona má v sobě zlo, musela na sebe nějakým způsobem přivolat Boží hněv. Za tuhle hrůzu vděčí sama sobě. „Běž pryč,“ zašeptala znovu a začala se škrábat ještě zuřivěji.

„Nedělej to, Faith,“ varoval ji děsivě klidným hlasem. „Sebe-poškozováním ničeho nedosáhneš. Přišel jsem, abych ti pomohl. Víš to.“

Aby jí pomohl? Ne... Ne, ne, ne!

Kdyby se tak mohla rozpadnout na tisíc kousků, zbavit se své viny, všemu uniknout...

Bojuj! přikázal jí vnitřní hlas. *Nedovol, aby tě nutil k věcem, o kterých víš, že jsou špatné. Máš přece vlastní vůli. Nesmíš mu dovolit, aby ti tohle dělal.*

Už bylo ale příliš pozdě.

Už se k ní stačil příliš přiblížit. Znovu se ozval ten mlaskavý zvuk a Faith viděla, jak si špičatou, vlhce růžovou špičkou jazyka přejíždí po zadní straně zubů.

„Hm, hm, Faith. Já myslím, že jsi zase zlobila,“ zašeptal chraplavě.

„Ne!“ Zasténala. Pak to pocítila... Hluboko v nitru se probouzelo bolestivé a strašlivé vzrušení.

„Ale, Faith, copak nevíš, že lhaní je hřích?“

Pohledem zajela ke zdi, kde visel obraz ukřižovaného Ježíše. Pohnul se snad? Zamrkala a představila si, jak ji Ježíš ve tmě sleduje vlídnýma, ale káravýma očima.

Ne, Faith, to je hloupost. Seber se, proboha!

Je to jen obraz, nic víc.

Celá zadýchaná odtrhla pohled od Kristovy zmučené tváře a přesunula ho ke krbu... Vyhaslému krbu bez popela i bez zrcadla, které ho kdysi zdobilo a místo něž zbyl na květovaných tapetách vybledlý čtverec. Prý zrcadlo sama rozbila v záchvatu vzteku a pořezala se. Tvrdili jí, že ji tak rozčílil její vlastní odraz.

To byla ale jeho práce, nebo ne? Udělal to on, ten ďábel, jehož jediným cílem bylo mučit ji. Neviděla to snad na vlastní oči? Pokusila se ho odmítnout a on vrazil do zrcadla pěstí. Střepy se tehdy rozlétly do všech stran a poranily ji. Ležely na zemi jako lesklé smrtící nože.

Tak se to stalo.

Určitě?

Nebo ne? přemýšlela, když pod nehty ucítila krev.

Co se to se mnou děje?

Zadívala se na svoje zakrvácené ruce. Nehty, ještě nedávno pěkně upravené a nalakované, měla nyní ulámané, dlaně poškrábané a po předloktích se jí táhly dlouhé šrámy. Tohle udělala sama sobě? V duchu si vybavila obrázek svých rukou, jak pevně svírají stěp skla a z prstů jí odkapává krev...

Protože jsi ho chtěla zabít... Chtěla ses bránit!

Zavřela oči a dlouze zasténala. Skutečně už nevěděla, čemu má věřit. Pravda a lži jí splývaly, hranice mezi fikcí a skutečností mizela. Život, který kdysi považovala za obyčejný a předvídatelný, nyní ležel v troskách. Byl rozdrásaný, stejně jako její ruce.

Ustoupila směrem k oknu. Dál od něho, od pokušení, dál od hříchu.

Kam zmizel její manžel? A děti? Co se stalo s jejími dvěma holčičkami?

Do duše se jí zakousla hrůza, začala se jí zmocňovat panika a zmatek. Zamrkala a pokusila se přemýšlet. Jsou v pořádku. Musejí být.

Soustřed se, Faith. Musíš se ovládnout. Zoey a Abby jsou s Jacquesem. Mají dnes přijít na návštěvu, nebo jsi už zapomněla? Máš přece narozeniny.

Nebo se mýlila? Byla to všechno jen další lež? Pochmurný výplod její fantazie?

Znovu ustoupila.

„Jsi zmatená, Faith. Já ti ale můžu pomoci,“ řekl poklidně, jako by se mezi nimi nic nestalo, jako by si to všechno jenom vymyslela, jako by se jí nikdy nedotkl...

Dobrý Bože, jak bláznivá vlastně je?

Prudce se otočila, špičkou nohy zakopla o okraj koberce. V pádu znovu zahlédla svůj odraz v okně a tentokrát také viděla, jak za ní vyrazil a natáhl po ní ruce.

„Ne!“ vykřikla.

Ramenem narazila do okenní tabulky, sklo prasklo a vysypalo se.

Kovová mříž se pod její vahou prohnula a vytrhla se z pantů.

Faith zakřičela a rozhodila rukama do vzduchu ve snaze zachytit se parapetu nebo tenké mříže visící na šroubu nebo cihel... Čehokoliv! Bylo už ale příliš pozdě. Tělo jí propadlo rozbitým oknem, střepy a třísky se jí zaryly do rukou a potrhaly jí noční košili.

Ve zlomku sekundy náhle poznala, že je po všem. Už neucítí žádnou bolest.

Faith Chastainová zavřela oči a snesla se do temnoty horké louisianské noci.